

IN MEMORIAM

Τὴν ἀδειανὴ Τῆς θέσης σου χαρίζω.
Ἐλα καὶ γεῖρε, Ἀγάπη μου, κοντά,
Τὸν πόνο μου μ' ἐσέ ν' ἀποκοιμίζω,
Νὰ σέ θωρῶ μὲ βλέφαρα κλειστά.

Νὰ σέ κοιτῶ βαθιὰ στὰ δυό σου μάτια
Μὲ τ' ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς,
Νὰ ὑφαίνουμε μαζὶ καϊμῶν πλεμάτια
Ὅσο στὸν κόσμον ἐτοῦτο ἄλλος κανεῖς.

Νᾶναι τὸ γέλιο ξένο ἀπ' τὴν ψυχὴ μας,
Ἡ θλίψη νὰ γενῆ σ' ἐμὲ ἀδερφή.
Τὴν πρώτη λάμψη ἀπ' τὴν παλιὰ ζωὴ μας
Νὰν τὴ σκεπάζῃ ἀνάμνηση θολή.

Νὰ πλέκω στὰ κατὰμαυρα μαλλιά Σου
Μαῦρο μετάξι τὰ μαλλιά Ἐκεινῆς,
Κι' ὡς εἶμαι δέντρο χτυπημένου δάσου
Ἦσκιος νὰ μοιάζω νύχτας σκοτεινῆς.

Ὡσὰν καρποὶ ἀπὸ δέντρο σκεβρωμένο
Νᾶναι-πικρὰ τ' ἀγλύκαντα φιλιὰ.
Τ' ὄνειρο νᾶναι λείψανο θαμένο
Βαδιὰ σὲ μιὰν ἀνήλιαγη σπηλιὰ.

Κι' ὅλα σ' ἐμᾶς, γραμμένα ἀπὸ τὴ Μοῖρα.
Τραγούδια μιᾶς ἀγέλαστης ζωῆς,
Ν' ἀγγίζουμε σὰ δάχτυλα τὴ λύρα
Τῆς τελευταίας, ποὺ χάθηκε, πνοῆς.